

следвахъ прислужника. — Действително Хумади, единъ отъ нашитѣ прислужници, лежеше на земята тежко нараненъ отъ единъ носорогъ. Доколкото разбрахъ, Хумади билъ подгонилъ малкото на ранения отъ Зондерсонъ носорогъ и разгнѣвената майка се хвърлила върху черния Хумади, повалила го и го мачкала съ краката си.

Наистина голѣма е опасността да си всрѣдъ носорозитѣ, при една неизвестна мѣстностъ, въ тропична Африка! Но затова пъкъ ние имаме рѣдкото удоволствие да наблюдаваме интереснитѣ дива африкански животни и да правимъ чудно хубави снимки за нашия филмъ.

На следния день завалѣ силенъ дъждъ. Помислихъ, че цѣлия день ще е дъждовенъ, и ние трѣбваше да бездействуваме, но Бокули ме увѣряваше, че дъждътъ ще престане и, че до обѣдъ пакъ ще срѣщнемъ носорози, както и стана. Наистина дъждътъ, следъ не по-вече отъ половинъ часъ, престана, следъ което слънцето грѣйна съ всичката си Африканска слава и величие. Право предъ насъ имаше стадо отъ 25—30 жирафи, а следъ нѣколко минути, черниятъ водачъ ми показа и единъ носорогъ, който прекосяваше една дълбока долина. Следъ него вървѣше малко носорогче. Втурнахме се къмъ долината да догонимъ носорога и да направимъ нѣкоя снимка. Когато, обаче, стигнахме близо до тѣхъ, майката и малкото носорогче се скриха въ близкия шубракъ, вѣроятно да си почиватъ и спятъ. Мѣстото бѣше отлично за правене на снимки и ние решихме да чакаме.

Следъ 3 часа, майката — носорогъ се показва изъ храсталака. Бѣше толкова голѣма, че ни се стори като цѣлъ вагонъ, сиво-пепелявъ, да се измѣква изъ шубрацитѣ. Показва се и малкото носорогче, което настигна майка си и почна да бозае.

Ние бѣхме въ възторгъ, снимахме бърже всѣко движение, но и опасността не бѣше малка. Ако носорога ни нападне, което бѣше твърде вѣроятно, особено, когато е тамъ малкото носорогче, мжно бихме се спасили, макаръ Бухари, Бокули и другитѣ водачи да бѣха съ заредени пушки. Бѣхме готови да викаме силно, ако носорогътъ трѣгне къмъ насъ, съ